

**FESTIVALUL ARTELOR
NICHITA LA ECHINOCTIU**

**EDIȚIA A ZECEA
20 - 31 MARTIE 2015**

**CENTRUL
JUDEȚEAN
DE CULTURĂ
PRAHOVA**

**CENTRUL
DRAMATIC
MYTHOS
PLOIEȘTI**

VAMIR

FESTIVALUL ARTELOR

Nichite
la echi
noctiu
,

20 - 31 MARTIE

2015

ediția a 10-a

În această ediție...

...au scris pentru dumneavoastră:

Nichita Stănescu, Roland Ménard, Dan David, Gheorghe Ene, Jean Genet, Dumitru Solomon, Mara Nicoară, Magdalena Ghica, Lelia Munteanu, Octavian Paler, Florin Tomas M. Ghiță Mateucă, Dragoș Grigorescu, Mihai Vasile

...vor juca pentru dumneavoastră: actorii Centrului Dramatic

Mythos - Suzana Marin, Ion Streche, Mihaela Gaftoi, Alin Georgescu, Emilia Dan Vasile, Alexandra Spătărelu, Edward Stănescu, studenții claselor de actorie ale Școlii de Arte din Ploiești - Diana Licu, Adriana Stoica, Andreea Barbu, Diana Costăchescu, Ana Pascu, Iustin Matei, Vlad Dimulescu, Teodora Matei, Andreea Banu, Andra Zoicaș, Andreea Iancu, Anca Matei, Gabriela Nedelcu, Ioana Negoïtescu, Andrei Coman, Cosmin Bărbieru, Laurențiu Oprea și, invitate special în festival, actrițele Evelyn Marcu, Cristiana Savu, Monica Florescu

...vor cânta pentru dumneavoastră: Ema Geamănu, Georgiana Nae, Florin Găureanu, Stelian Nemțanu, Cosmin Horațiu Stoica, Iulian Anghel, Ioana Ovesea, Adelina Grosu

...vor expune artă plastică pentru dumneavoastră:

pictorița Camelia Profirescu și elevii Colegiului de Artă „Carmen Sylva” din Ploiești - Laura Tache, Laura Iovu, Iustin Matei, Eduard Diaconu, Mihai Șerbănoiu

...a pus în scenă pentru dumneavoastră: Mihai Vasile

...au făcut film pentru dumneavoastră:

Mihai Gheorghe, Cătălin Apostol, Mihai Vasile

...vor susține ateliere pentru dumneavoastră: Mihai Gheorghe, Ilinca Bernea, Mihaela Elena Zamfirescu, Diana Lemnaru, Mihai Vasile

...au făcut acest festival pentru dumneavoastră: Centrul Județean de Cultură Prahova, Centrul Dramatic Mythos, Școala de Arte Ploiești, Colegiul de Artă „Carmen Sylva” Ploiești

FESTIVALUL PE SCURT

Vineri, 20 MARTIE 2015

- Ora 18. Galeria de artă Mythos

Vernisajul expoziției **NODURI ȘI SEMNE**

a pictoriței Camelia PROFIRESCU

Prezintă Valter PARASCHIVESCU

- Ora 19. Sala de spectacole

Zece ani de „Nichita la echinocțiu”.

Vor vorbi despre acest fenomen cultural și artistic: Dragoș GRIGORESCU, Ioan Mihai COCHINESCU, Valter PARASCHIVESCU, Evelyn MARCU, Alin BOERU, Mihai VASILE

Proiecție video cu fragmente din edițiile anterioare ale festivalului (fragmente din filme documentare realizate de Cătălin Apostol, Mihai Gheorghe, Mihai Vasile)

Sîmbătă, 21 MARTIE 2015

• Între orele 10 – 18 Centrul Cultural Drajna
Atelierul de creație teatrală „Prin tunelul oranj” susținut de regizorul Mihai VASILE și de actorii Centrului Dramatic MYTHOS: Suzana MARIN, Ion STRECHE, Emilia DAN VASILE, Mihaela GAFTOI, Alin GEORGESCU, Alexandra SPĂTĂRELU, Edward STĂNESCU.

Amfitrion: Marin VĂCĂRELU

Duminică, 22 MARTIE 2015

• Ora 11. Sala de spectacole
Deschiderea Universității de Primăvară „Nichita Stănescu”, ediția a X-a

• Ora 12. Salonul de arte vizuale Orion
Vernisajul expoziției **STVDIVM** (ediția a II-a)
Expun: Laura TACHE, Laura IOVU, Iustin MATEI, Eduard DIACONU, Mihai ȘERBĂNOIU

Prezintă Ioan Mihai COCHINESCU și Dragoș GRIGORESCU

Luni, 23 MARTIE 2015

• Ora 10. Sala Studio „Ion Stratan”
Atelierul de sunete „Căutarea tonului”
(susținut de Mihai VASILE)

- Ora 18. Galeria de artă Mythos

LECȚIA DE MUZICĂ

Antonín DVOŘÁK - Piano Quintet No. 2, op. 81

Interpretează: Ema GEAMĂNU (pian), Georgiana NAE (violă), Stelian NEMȚANU (vioară), Cosmin Horațiu STOICA (vioară), Florin GĂUREANU (violoncel)

Marți, 24 MARTIE 2015

• Ora 10. Sala Studio „Ion Stratan”
Atelierul textual „Necuvintele” (susținut de Mihai VASILE)

• Ora 12. Sala Studio „Ion Stratan”
Spectacolul **O SCRISOARE DE DRAGOSTE**
Colaj teatral din creația poetelor Mara NICOARĂ și Magdalena GHICA. Interpretează studenții claselor de actorie ale Școlii de Arte Ploiești: Teodora MATEI, Andreea BANU, Andra ZOICAȘ, Andreea IANCU, Anca MATEI, Gabriela NEDELICU, Ioana NEGOIȚESCU, Andrei COMAN, Cosmin BĂRBIERU, Laurențiu OPREA. Scenariul și regia Mihai VASILE

• Ora 18. Sala de spectacole
Spectacolul de teatru **AȘTEPTĂM UN ANUNȚ IMPORTANT** de Lelia MUNTEANU, cu cinci **SCRISORI IMAGINARE** de Octavian PALER

Interpretează actorii Centrului Dramatic MYTHOS:
Suzana MARIN, Ion STRECHE, Mihaela
GAFTOI, Alin GEORGESCU, Alexandra
SPĂTĂRELU, Edward STĂNESCU.

Adaptarea și regia Mihai VASILE

Miercuri, 25 MARTIE 2015

- Ora 10. Sala Studio „Ion Stratan”
Atelierul de arte vizuale „Hieroglifa”
(susținut de Mihai GHEORGHE)

- Ora 17. Sala de spectacole

BUNAVESTIRE, prima mare sărbătoare
creștină a primăverii.

Prezintă preotul Daniel STOICESCU

- Ora 18. Sala de spectacole

LECTIA DE POEZIE

Lansarea volumului **VENIREA FIULUI** de
Dan DAVID

Prezintă: M. GHIȚĂ MATEUCĂ și Mihai VASILE
Proiecția filmului **AUTOPORTRET** de Mihai VASILE

Joi, 26 MARTIE 2015

- Ora 10. Sala Studio „Ion Stratan”
Atelierul de arte vizuale „Hieroglifa”

- Ora 18. Sala de spectacole

A DOUA LECȚIE DE MUZICĂ susținută de
Grupul GALATEEA (Iulian ANGHEL, Ioana
OVESEA, Adelina GROSU)

Vineri, 27 MARTIE 2015

- Ora 10. Sala Studio „Ion Stratan”
Atelierul de arte vizuale „Hieroglifa”

- Ora 18. Sala de spectacole

ZIUA MONDIALĂ A TEATRULUI. Citirea
mesajului internațional adresat cu acest prilej
lumii teatrale

Spectacolul de teatru **INTOLERANȚĂ** de
Dumitru SOLOMON.

Interpretează actorii Centrului Dramatic MYTHOS:
Suzana MARIN, Ion STRECHE, Mihaela
GAFTOI, Alin GEORGESCU, Alexandra
SPĂTĂRELU, Edward STĂNESCU.

Adaptarea și regia Mihai VASILE

Sîmbătă, 28 MARTIE 2015

- Ora 10. Salonul de arte vizuale Orion
Atelierul de semne „Nod 11” (susținut de
Diana LEMNARU)

- Ora 18. Sala de spectacole

CAMERISTELE de Jean Genet.

Interpretează Evelyn MARCU, Cristiana
SAVU, Monica FLORESCU.

Adaptarea și regia Mihai VASILE

Duminică, 29 MARTIE 2015

- Ora 10. Salonul de arte vizuale Orion
Atelierul de semne „Nod 11”

- Ora 15. Sala de spectacole

O nouă viziune asupra literaturii moderne
EMMA DANSON.

Un roman video de Mihai VASILE

Luni, 30 MARTIE 2015

Ora 10. Sala Studio „Ion Stratan”

Despre imaginarul artistic și construcția
unui personaj. Atelier condus de Ilinca
BERNEA și Mihaela Elena ZAMFIRESCU

Ora 13. Sala de spectacole

CUTIA DE REZONANȚĂ

Recital de dans și poezie Ilinca BERNEA și
Mihaela Elena ZAMFIRESCU

Ora 18. Sala de spectacole

LECȚIA DESPRE CĂRȚI

Lansarea volumului **CĂLĂTOR ÎN ȚARA EQUINOXULUI** de Roland MÉNARD

Lansarea volumului **FOC CĂZUT DIN STELE** de Gheorghe ENE

Prezintă Dragoș GRIGORESCU și Mihai VASILE

Spectacolul-lectură **RAPSODUL GHEORGHE ENE - OMUL PE CARE NICHITA STĂNESCU L-AR FI SĂRUTAT PE INIMĂ**

susținut de Mihai VASILE

Măști, 31 MARTIE 2015

• Ora 18. Sala de spectacole

Spectacolul de teatru **O VIZIUNE A**

SENTIMENTELOR de Nichita STĂNESCU.

Interpretează studenții claselor de actorie ale Școlii de Arte Ploiești: Diana LICU, Adriana STOICA, Andreea BARBU, Ana PASCU, Diana COSTĂCHESCU, Iustin MATEI, Vlad DIMULESCU.

Spectacolul **AMINTIRI NU ARE DECÎT**

CLIPA DE-ACUM de Nichita STĂNESCU.

Interpretează actorii Centrului Dramatic MYTHOS:

Suzana MARIN, Ion STRECHE, Emilia DAN VASILE, Mihaela GAFTOI, Alin GEORGESCU, Alexandra SPĂTĂRELU, Edward STĂNESCU

Scenariile și regia Mihai VASILE

Miercuri, 1 APRILIE 2015

• Ora 18. Sala de spectacole

Închiderea Universității de Primăvară

„Nichita Stănescu”, ediția a X-a
(expoziții, recitaluri, proiecții video, rezultate ale activităților în atelierele de creație)

CULTURA ÎN HAINE DE GALĂ

Demni de Nichita. Sub acest semn de zece ani are loc, în inima Ploieștiului, la Palatul Culturii, Festivalul artelor „Nichita la echinocțiu”. În acești din urmă ani de căutări de sine a culturii noastre naționale, puține sînt reușitele depline, iar Festivalul „Nichita la Echinocțiu” este un astfel de exemplu. Departe de orice imixtiune a politicului, de banalitatea administrativă de al omagia pe marele poet, festivalul a devenit în acești zece ani o adevărată universitate de primăvară în care spectacolul culturii irumpe către sufletul ploieștenilor printr-o corolă a artelor: teatru, muzică, arte plastice, mitologie, poezie, film, carte. Acestea toate laolaltă și dintru Nichita. Poate că la periferie Ploieștiul își găsește renumele în izul industrial, dar în centrul lui pulsează timp de mai bine de zece zile inima lui Nichita.

Festivalul „Nichita la echinocțiu” ne învață să cîntăm cele o mie de cîntece pentru care poetul a fost născut. Fără premii și evitînd aerul festiv al culturii de ocazie, Universitatea de Primăvară „Nichita Stănescu” pune în scenă jocul de idei prezent în toată opera lui Nichita. Acest spectacol ideatic trebuie să fie celebrat. În jurul necuvintelor trebuie să dovedim cumiștenia și poate chiar smerenia, demnitatea și poate chiar decența, de a ne reîntoarce la gesturile arhetipale, așa cum fiecare poem nichitian ne conjură să facem. Pentru Nichita au fost născute aceste zece festivaluri. Sub măreția versului lui Nichita se așterne un festival al artei simfonice. An de an, acum de la zece înainte, cîteva sute de tineri, în luna lui marte, ne aduc aminte de bucuria de a fi.

Dragoș GRIGORESCU

MYTHOS CONTINUĂ EQUINOX

Florin TOMA

(Viața Românească – nr. 11/12 – 2013)

Fiecare instituție are, ca și oamenii, în general, un timp al ei, un destin, o karmă... O viață prevăzută cu toate dichisurile: cu naștere, cu trăire și cu moarte. O soartă cu toate cele trei atribute posibile: înființare, ființare și desființare. Exact, dacă vă aduceți aminte, ca la compunerea de odinioară: început, cuprins și încheiere. Dar, karma presupune, în plus, că viața, întâmplările, gesturile, gândurile, speranțele, credințele și aspirațiile din intervalul prezentului, de acum, sînt determinate de viața, întâmplările, gesturile, gândurile, speranțele, credințele și aspirațiile avute cîndva, într-o existență anterioară... Așa și cu Centrul Dramatic MYTHOS din Ploiești. El a fost înființat ca o continuare a Teatrului EQUINOX, a cărui activitate a încetat, după 33 de ani, la finele toamnei trecute. Din motive asupra cărora nu este aici locul a insista, reamintindu-le (mai ales că, prin fatalul lor substrat politic, redeschid o rană dureroasă!). Sigur, pasionații mai pot face și alte analogii convenabile, pe care hazardul le-a oferit cu grație: 33 de ani, vîrsta la care Iisus a fost crucificat, urmată de Înviere, apoi, de învățăturile Sale, care s-au transmis din veac în veac și de numele Lui pomenit întru veșnicie etc. etc... E problema lor. Problema noastră e să notificăm faptul că – așa cum numai în urbea lui Nenea Iancu se poate întâmpla – entuziasmul unui ctitor cultural (în speță, al lui Mihai Vasile, artistul care a înființat EQUI-

NOX și, la stingerea acestuia, îl continuă cu MYTHOS!) nu s-a diminuat cu nimic. Cu un milimetru măcar nu s-a scurtat voința lui. Așadar, înfrîngerea a fost doar aparentă. Mihai Vasile nu și-a pierdut nici o fărîmă din energiile sale clocotitoare, ci, dimpotrivă, permanența proiectivă, fervoarea l-au susținut în strădaniile sale tenace, aproape încăpățînate, ca, pe amintirea unei instituții, să reușească să înființeze alta. La fel de frumoasă și de strălucitoare. Pe ruinele unei cetăți, a ridicat alta. La fel de înaltă și de maiestuoasă. Pe umbra unei idei, a izvodit alta. La fel de chibzuită și de măiastră. Practic, prin tot ceea ce-și propune să facă, de acum încolo, acest nou centru de excelență culturală, se continuă liniile de activitate, strategia de viață, ca să zicem așa, weltanschauung-ul EQUINOX-ului. Prin urmare, MYTHOS nu e doar mitologie culturală, ci este și, în egală măsură, teatru (cu tot cu „bagajul” acestuia, aflat în posesia lui Mihai Vasile!), apoi, antropologie, spectacol, etnologie, literatură, Festivalul „Nichita la echinocțiu”, din fiecare primăvară, precum și, dar nu în ultimul rînd, cinstirea tuturor valorilor spirituale... Altfel spus, mai patetic, readucerea acasă a culturii, aflată, din păcate, acum, în pericolul de a fi risipită, vitregită, omisă, dușmănită, ostracizată, alungată, hulită etc... Ne oprim, căci seria sinonimică o cunoaștem!

Amintiri dintr-o dimineață de marți, 13 și mult după aceea...

În dimineața friguroasă a zilei de 13 decembrie 1983, zăboveam în dreptul vitrinelor unei librării din centrul orașului, când, reflectat în geam, l-am zărit pe Nino Stratan, care venea spre mine. M-am întors către el și i-am spus vestea pe care tocmai o auzisem la radio: Nichita murise cu câteva ore înainte. Zîmbetul cu care urma să-mi spună bună dimineața a înghețat sub mustața lui stufoasă, și-a pus mâinile pe obraji iar căciula lui din blană sintetică a alunecat pe o parte, dîndu-i alura unui personaj din Caragiale, încurcat, neputincios, aiurit. A stat așa câteva secunde, după care, ca într-un vis, ne-am strîns în brațe ca și când noi ar fi trebuit să coborîm, așa îmbrățișați, în pămînt. Multe lucruri memorabile s-au întîmplat în ziua aceea... Țin minte multe dintre ele. Dar îmbățișarea aceea dureroasă, ca de capăt de lume și de timp rămîne și astăzi ca o amprentă pe trupul meu.

La un an de la moartea lui Nichita Stănescu, noi, cei cîțiva tineri (pe atunci) intelectuali ne-am propus să-l pomenim cum se cuvine și, trecînd peste gerul (la propriu și la figurat) care ne înconjura, să ni-l reamintim. Unul dintre noi, mai pragmatic, a propus ceva mai mult: un festival de poezie. Încălziți de gînd și de perspectivă am bătut la ușile care puteau aproba un astfel de lucru și, după multe „pripeții”, umilinte de tot felul și uși trîntite în nas, a luat ființă ceea ce s-a numit mai întîi „Zilele poeziei românești Nichita Stănescu”. Era ziua de 13 decembrie 1984, începutul unei aventuri care ne-a marcat pe mulți dintre noi, cei care, în epoca aceea înghețată și absurdă, încercam să facem auzite cuvintele marelui poet, ca o însorire peste cenușiul de atunci. Teatrul Equinox (pe atunci Studioul de teatru și film Echinoc), fusese fondat cu patru ani înainte și, în ciuda

multor piedici, reușise să se facă remarcat prin îndrăzneala formulei teatrale propuse publicului și criticii. Dispariția lui Nichita Stănescu ne marcase și pe noi profund, astfel că încercam, timid, să ne apropiem de acest spațiu spiritual atît de înșelător. Multora li se părea un teren de joacă zglobie (aveam să vedem, în epocă, spectacole dintre cele mai trăznite, ba chiar actori dintre cei mai interesanți căzuseră și ei în această capcană a facilului joc care credeau ei că este poezia lui Nichita Stănescu). Eu, personal, aveam o teamă vecină cu spaima cînd intram în acest teritoriu atît de ofertant pentru scenă. Păteam cu Nichita Stănescu așa cum pătesc și acum numai la gîndul că ar trebui să montez un spectacol Shakespeare, sau Cehov, sau Beckett. Sigur, poate părea o enormitate această mărturisire, dar asta e! Poezia lui mă atrăgea și, în același timp, mă înspăimînta. Simțeam în ea o imensă voluptate a rostirii, a oralității, proprii teatrului și teatralității. Nichita însuși, cînd își citea poemele, devenea un personaj. Astfel că, primele mele încercări de a aduce poezia sa pe scenă au fost modeste în raport cu dorința mea. Asta pînă în anul 1986 cînd am început lucrul la primul film care s-a creat în România pornind de la viața și creația sa. Se numea „Nichita azi” și avea să aibă un drum plin de bucurii și peripeții dintre cele mai interesante. Laureat al mai multor premii la prestigioase festivaluri în țară, atunci cînd filmul acesta ajungea în zonele așa zis oficiale (cum era Festivalul național de film de la Costinești, organizat de Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist din România), crea frisoane și reacții de respingere. Dar filmul se susținea singur. Avea partizani dar și detractori pe măsură. Dintre cei care l-au iubit necondiționat s-au numărat personalități

importante ale cinematografului românesc. Astfel, regizorul Andrei Blaier scria în revista Cinema: „Filmul „Nichita azi” e un prilej de meditație gravă, tulburătoare, despre poezie ca o condiție de existență. Cu grație și infinită preocupare pentru cauza propusă autorul, Mihai Vasile, reușește să te ducă alături de el, într-o călătorie-omagiu, ca un cortegiu prietenos și deloc trist, spre țărături de visare și prodigioasă speculație filozofică, așa cum au avut șansa să trăiască, în preajma poetului, cei care l-au cunoscut. Filmul „Nichita Azi” rămâne pentru mine, în întregul lui, o reușită certă, un poem elegiac și patetic pentru o mare dragoste.” Iar criticul Călin Căliman avea să remarce în „Almanahul superlativelor” editat de revista „Contemporanul” în anul 1987: „Două dintre filmele premiate sînt, însă, într-o selecție strict subiectivă, cele mai bune din cele mai bune. Unul este „Nichita azi”. Un film în trei părți, datorat unor tineri cineaști ploieșteni de la Studioul de teatru și film Echinox. Un omagiu de suflet adus amintirii și poeziei lui Nichita Stănescu. Filmul nu și-a propus o privire biografică sau monografică, și nici memorizarea celor mai frumoase versuri ale poetului, pe care le avem cu toții în inimă și gând. A vrut mai mult, a încercat să întrupeze poeziile în imagine. Riscantă tentativă, dar onoare curajoșilor! Filmul este însăși lumea poeziilor lui Nichita, universul de simțire, de inspirație, de neliniște al creatorului. Versurile, cuvintele ar fi fost redundante. Ele rămîn în film doar ca un ecou de glas al vîrstelor poetului materializate în imagini. „De ce ungi cu ulei de măsline țeava pistolului?”. „Ca să fiu pregătit dacă izbucnește din nou primul război mondial”. Din vîrsta de pe urmă se aude doar o întrebare-strigăt: „Cît mai avem ca timp, vă rog frumos? Cît mai avem ca timp, vă rog frumos?” Sau remarcă la fel de entuziastă a criticului de film Valerian Sava: „Cum am putea oare să expediem fie și în treacăt, printre cele cinci-

sprezece filme propuse pentru premiul întâi, numai la una dintre cele zece categorii ale palmaresului (eseu-poem cinematografic) o lucrare cum e „Nichita azi”, marea revelație, după părerea noastră și a altor membri ai juriului, a actualei ediții a Festivalului și nu numai a ei?” Momentul acesta a însemnat enorm pentru mine și colegii mei de teatru. La fiecare nouă aventură în spațiul spiritual al poeziei lui Nichita Stănescu, am ținut cont de acest start. El era poarta prin care pătrundeam acolo. Mulți ani am creat spectacole care se bazau pe texte din creația sa. Spectacolele cele mai memorabile au fost, însă, cele create după 1990, cînd speranța noastră că ne va fi mai bine și că vom putea crea mai liber era atît de puternică. Datorită acestei pasiuni, teatrul nostru a articulat un proiect de mari dimensiuni care este și astăzi unic în teatrul din România și care se cheamă „Teatrul poeziei”.

De-a lungul celor peste douăzeci de ani în cadrul acestui proiect au fost create spectacole care au plecat de la creația multor poeți: Victor Hugo, Mihai Eminescu, Federico Garcia Lorca, Jorge Luis Borges, Geo Bogza, Ion Stratan, Lucian Vasilescu, Roland Ménéard, Jacques Prévert și alții. „Bufonul și Moartea”, spectacol care a avut premiera în anul 1995 este unul dintre ele. S-a jucat cîteva stagiuni atît acasă cît și în diverse alte săli de teatru sau locuri unde se face teatru. În iarna anului 1998 am scris unul dintre cele mai tulburătoare scenarii pe texte din creația poetului. Spectacolul se numea „La multă vreme după potop” și avea să schimbe definitiv percepția noastră dar și a publicului și chiar a criticii de teatru despre oralitatea unei importante părți din creația poetică a lui Nichita Stănescu. În primăvara anului 2003, studioul de film al Teatrului Equinox a terminat filmul „În zori Nichita trecea”, un poem cinematografic despre care presa din acea vreme scria că este un „omagiu dintre cele mai

emoționante care s-au adus vreodată poetului Nichita Stănescu”. Întristat de turnura neliniștitor de festivistă și oficială pe care a luat-o festivalul pe care eu și cei din generația mea l-am pornit în anul 1984, am decis că trebuie făcută o alternativă mai puțin scortșoasă la acesta. Astfel, în primăvara anului 2006 am inaugurat seria numită Festivalul artelor „Nichita la echinocțiu”, festival care începe în seara echinocțiului de primăvară și se termină în seara zilei de naștere a poetului. Unsprezece zile de spectacole, ateliere, recitaluri, vernisaje, lansări de cărți și de reviste, colocvii, proiecții de film, gale ale tinerilor actori sau gale de film scurt. Au avut astfel prilejul să participe la toate aceste manifestări ale spiritului, sub tutela princiară a poetului Nichita Stănescu, cîteva mii de tineri intelectuali, care au interacționat cu artiști din multe zone ale artei, au creat teatru, film, dans, arte vizuale, au jucat în spectacole, au scris și editat reviste, au făcut parte, cu alte cuvinte, din spiritul acestei uluitoare întâmplări care a fost și este încă acest festival. În cadrul lui, Teatrul Equinox și-a continuat aventura nichitiană, creînd în anul 2007 spectacolul „Ultima dimineață la Troia”, unde spritul tragic al sfîrșitului războiului troian și-a găsit o uluitoare rezonanță în textele poetului. La ediția a cincea a festivalului am scris pentru actorii mei un nou scenariu care s-a materializat în spectacolul „Măreția frigului” și care este, o spun cu bucuria dar și cu tristețea sentimentului unui capăt de drum, expresia deplină a ceea ce a însemnat pentru mine și colegii mei de teatru și film această aventură, această călătorie fascinantă și epuizantă în interiorul fierbinte al creației lui Nichita Stănescu.

Festivalul a mers mai departe, în ciuda faptului că în anul 2013, datorită unor decizii politice absurde și arbitrare, Teatrul Equinox a trebuit să-și închidă definitiv porțile. Nou înființatul Centru Dramatic Mythos a preluat cu și mai multă energie marile

teme ale festivalului pe care, iată, l-a adus în pragul celei de a zecea ediții la fel de proaspăt, la fel de necesar, la fel de... nichitian.

...După premiera, în 1987, a filmului „Nichita azi”, criticul și publicistul Valerian Sava mi-a spus, cu ușoară tentă malițioasă: „Ei, acum să te văd. Ce film o să mai faci după ăsta?” Și remarca lui m-a urmărit multă vreme, ba, chiar mi-a creat mult inconfort, pentru că ea conținea mult adevăr. Și anume faptul că unele dintre filmele sau spectacolele mele dădeau senzația aceea de sațietate, de prea mult. Și de fiecare dată mă obligam să o iau de la capăt, ca să văd dacă nu cumva mi-a scăpat ceva. Sentimentul acesta de nesiguranță, de incertitudine a avut menirea să mă țină treaz în aceste cîmpii magnetice, în mă răcinișul delicat dar real al metaforei, m-a pus în situația de a mă întreba dacă este adevărat dictonul italian „traduttore - traditore”, adică dacă nu cumva mă foloseam de textele maestrului doar pentru propriile-mi obsesii teatrale. Greu de zis dacă am făcut sau nu lucrul ăsta. Cert este că cei care au văzut aceste spectacole s-au întîlnit cu spiritul maestrului. Au fost pătrunși de acea venerare de care se bucură marile personalități. Pentru că, în fond, noi n-am făcut altceva decît ceea ce poetul a scris într-un laconic poem: „eu nu sunt decît o pată de sînge care vorbește.”

Mihai Vasile
regizor

Ah, frăbioare

Ah, frăbioare
nu stai prea bine cu sufletul

Axări, iar s-a făcut seară.
Azi noapte, iar s-a făcut noapte.
Azi de dimineață, iar s-a făcut dimineață.
Și la răsărit
iar a răsărit marea;
și iar a apus la apus marea

Ah, frăbioare
nu stai prea bine cu sufletul.
Frăbioare, și nu stai prea bine cu sufletul.

Ah, stai prea bine cu sufletul.
...prea bine cu sufletul
...bine cu sufletul
...cu sufletul
...sufletul

Nichita Stănescu

NICHITA STĂNESCU

scurtă schiță bio-bibliografică

- S-a născut la 31 martie 1933, în Ploiești.
- Urmează, între 1940-1944, cursurile primare, primele două clase la Ploiești, iar celelalte, la Bușteni și la Vălenii de Munte, unde familia se refugiase din cauza bombardamentelor.
- Între anii 1948 și 1952, urmează cursul superior la același liceu. • Între 1952-1957, urmează Facultatea de Filologie (Limba și literatura română), la Universitatea din București.
- Debutază în ultimul an de facultate (1957), la "Tribuna" (Cluj, 17 martie).
- După absolvirea facultății, devine redactor la secția de poezie a "Gazetei literare".
- Editorial, debutează în 1960, cu volumul "Sensul iubirii".
- În 1964, îi apare al doilea volum de versuri, "O viziune a sentimentelor".
- În martie 1965, când poetul împlinea 32 de ani, îi apare al treilea volum de versuri, "Dreptul la timp".
- După publicarea volumului "11 Elegii", aparițiile editoriale se succed într-un ritm alert: "Roșu Vertical", "Alfa", "Oul și sfera".
- În 1969 îi apar volumele "Necuvintele" și "Un pământ numit România".
- În anul 1970 apare volumul "În dulcele stil clasic" și selecția de "Poezii" în colecția "Cele mai frumoase poezii".
- În 1972 apare volumul de eseuri "Carte de recitare", cât și "Belgradul în cinci prieteni" și "Măreția frigului - Romanul unui sentiment".
- În 1975, publică cea de a patra selecție de autor - cea

mai amplă apărută în timpul vieții, intitulată "Starea poeziei". Evenimentul cel mai important al anului rămîne atribuirea Premiului Internațional de Poezie "Gottfried von Herder". Decernarea premiului a avut loc la Viena, în aula Academiei Austriece de Științe, în luna mai 1976.

- În 1978 și 1979, îi apar două volume masive de versuri: "Epica Magna" - pentru care Academia Română îi atribuie Premiul "Mihai Eminescu" cît și "Opere Imperfecte".

- În 1980, Academia Suedeză îl nominalizează la Premiul Nobel alături de Odysseas Elitis, Max Frish, Léopold Sédar Senghor și Jorge Luis Borges. Juriul îl preferă pe Elitis...

- La Timișoara, îi apare "Carte de citire, carte de iubire" (scrisă împreună cu Gheorghe Tomozei), versuri și proză poetică pentru copii.

- În 1982 publică: "Respirări", volum de eseuri și proze poetice, ilustrat cu desenele sale, cît și "Noduri și semne"

- În august, în Catedrala "Sfînta Sofia" din Ohrid - Macedonia, i se decernează "Cununa de aur" - marele premiu al Festivalului de la Struga. Trăiește unul dintre cele mai fericite momente din viața sa.

- Spre sfîrșitul anului 1982, lucrează la "Antimetafizica", dictată lui Aurelian Titu Dumitrescu.

- Împreună cu criticul Alexandru Condeescu, lucrează la ediția reprezentativă a operelor sale. (Cele două volume masive de versuri, intitulate "Ordinea cuvintelor", și volumul de proze "Fiziologia poeziei" vor intra la tipar în 1984 și vor apărea în anul 1985).

- Se stinge din viață la 13 decembrie 1983.

Vineri, 20 MARTIE 2015
Ora 18. Galeria de artă Mythos

Vernisajul expoziției

NODURI ȘI SEMNE

a pictoriței **Camelia PROFIRESCU**

Prezintă Valter **PARASCHIVESCU**

Pictorița Camelia Profirescu este una din personalitățile distincte ale artei contemporane românești. Fostă elevă, la începutul anilor șaptezeci, a Liceului de Artă din Ploiești, a avut aici ca profesori mari maeștri ai artelor plastice din România, precum Vladimir Zamfirescu, Corneliu Dedu, Sergiu Rugină, Dan Strâmbu, Liliana Anastasescu. A absolvit Facultatea de Arte Plastice a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, clasa maestrului Adrian Podoleanu.

A deschis nenumărate expoziții personale în Ploiești, București, Brăila, Mangalia, Sinaia, Iași, Constanța, Câmpina dar și în străinătate, instituții de prestigiu găzduindu-i lucrările (Muzeele de Artă din Ploiești și Constanța, Casa Americii Latine București, galerii de artă din Ploiești, Iași, București ș.a.).

A participat, alături de nume prestigioase ale artei românești contemporane, la expoziții de grup în țară și străinătate (La Roche sur Yon, Escrennes, Nice - Franța, Barcelona - Spania, Boston - USA).

Pentru valoarea creației sale plastice, pictorița Camelia Profirescu a fost răsplătită, de-a lungul anilor, cu numeroase premii și distincții de excelență, criticii de artă remarcându-i forța evocatoare și puterea de a construi o punte, discretă dar solidă, între lucrările domniei sale și privitor.

Are lucrări în mai multe colecții de stat și particulare din România, Franța, Grecia, Germania, Italia, Elveția, Olanda, Spania, Rusia, Suedia, Japonia, Coreea de Sud, Australia, Canada, S.U.A.

Pentru ediția din acest an a Festivalului artelor „Nichita la echinocțiu”, domnia sa a adus pe simezele Galeriei Mythos lucrări inspirate din creația poetului Nichita Stănescu.

Cântec de cer albastru

Poarta singuratică

Vitralii

Vîrtej de aer

Camelia Profirescu și pictura pe care o face se așează în zona aceasta de stabilitate, în zona de siguranță, acolo unde umanitatea este ea însăși, unde se regăsește și unde confortul interior nu trebuie demonstrat, el este cumva axiomatic, se percepe de la sine și se impune ca atare...

...Pictura Cameliei Profirescu nu este o pictură de imaginație, nu este o pictură de agitație, este o pictură de comunicare și în datele acestei picturi de comunicare se așează toată istoria artei care contează, toată istoria artei care a dat coerență fenomenului artistic, tot ceea ce oamenii de fapt au căutat...

...între lumea pe care noi încercăm să o evităm pe cât se poate, măcar în ceea ce privește confortul nostru moral, cea de afară, cea din media și lumea simbolică, lumea recognoscibilă pe care ne-o oferă Camelia Profirescu există o singură legătură – ambele sînt lumile noastre, dar una ne este indusă fără ca noi să o fi cerut, cealaltă ne este oferită venind cumva în întîmpinarea propriilor noastre căutări, dar cineva trebuie să ne ofere spațiul, să ne ofere poarta, să ne ofere ogiva prin care ea poate fi accesată.

Pavel Șușară

De factură afectivă și spirituală, Camelia Profirescu trăiește din lumină și fiecare tușă de culoare are sensul nobil al unei întâlniri cu divinitatea. Nu religiosul o interesează explicit, dar el subzistă în profunzimile ființei sale, lumina fiind partenerul unei aventuri spirituale pe cont propriu. Acuratețea, culoarea locală, spectacolul permanent al Veneției, vibrația luciului de apă, arhitecturile din Renaștere sau baroc o pun în situația de a stabili colocvii autoimpuse. Nonșalanța cu care privește în ochi palatele plutind parcă pe suprafața lagunei, balurile și ceremoniile, San Marco sau demnitatea verticală a coloanelor are ca efect încărcarea cu o tensiune derivată din excesul de frumusețe. Imaginile create în priză directă, spontane și dezinhitate de autoritatea antecesorilor, demonstrează că fiecare dintre noi deține vremelnice dreptul de a fi cetățeni ai absolutului.

Valentin Ciucă

Pictorița Camelia Profirescu își face cunoscută ori de câte ori are ocazia preferința pentru contactul direct cu realitatea frustă, nesofisticată și neperversă de către civilizația acaparatoare și agresivă a prezentului, ingenuă dacă se poate, și, deopotrivă, pentru acel moment unic încununat de satisfacția pe care i-o oferă surprinderea clipei de grație în care sensibilitatea proprie, de factură liric-romantică, intră în rezonanță cu vibrația luminii celei mai favorabile dezvoltării imaginilor-matrice pe care urmează

să le metamorfozeze pe pânzele sale...

Camelia Profirescu - un pictor plin de autenticitate care nu și-a propus să ajungă direct în muzee, ci care preferă, dimpotrivă, calea validării propriei valori prin confruntare față în față cu publicul iubitor de artă, chiar dacă acesta poate avea uneori păreri și reacții mai puțin previzibile. A ales acest mod de consacrare și după învățămintele trase în urma unei experiențe cu totul deosebite petrecute pe pământ american în anul 2000. Fusesse invitată atunci de o colecționară de artă să deschidă o expoziție personală la Boston. Pe lângă fireștile îngrijorări ce i s-au strecurat în suflet la gândul că va trebui să ajungă acolo de una singură, ducând cu ea peste 100 de lucrări, Camelia Profirescu s-a temut cel mai mult de modul în care va fi privită de către un public total necunoscut, despre care presupunea, din datele deținute, că nu prea agreează arta figurativă, și cu atât mai puțin pe cea figurativă cu tentă lirică. Surpriza a constat în aceea că, dimpotrivă, acel public a simțit imediat sinceritatea discursului său plastic, apreciind claritatea mesajului pe care dorea să-l transmită și venindu-i în întâmpinare, din acest punct de vedere, cu o nedisimulată dorință de a-i privi picturile și de a-i asculta explicațiile legate de ele.

Corneliu Ostahie

Vineri, 20 MARTIE 2015
Ora 19. Sala de spectacole

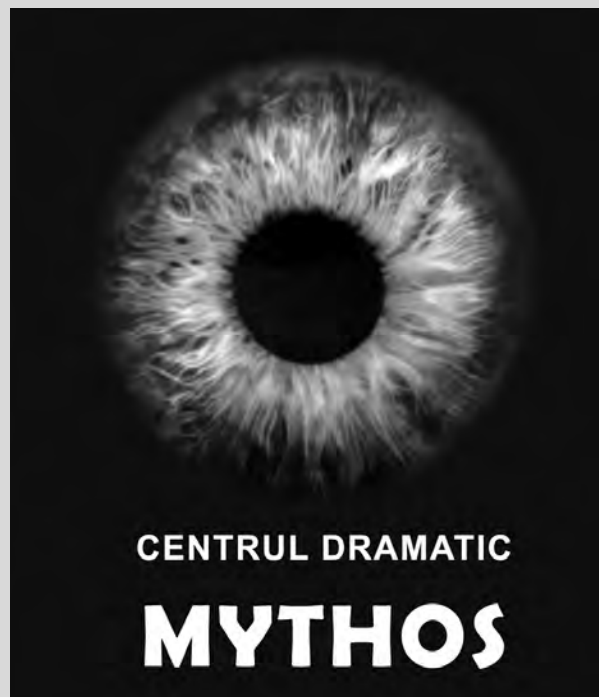

Zece ani de NICHITA LA ECHINOCTIU

Vor vorbi despre acest fenomen cultural și artistic:

- Prof. dr. **Dragoș GRIGORESCU**,
directorul Centrului Județen de Cultură Prahova
- Prof. dr. **Ioan Mihai COCHINESCU**, scriitor
- **Valter PARASCHIVESCU**, plastician
- **Evelyn MARCU**, actriță
- **Alin BOERU**, poet
- **Mihai VASILE**, regizor

Proiecție video cu fragmente din
edițiile anterioare ale festivalului
(fragmente din filme documentare realizate de
Cătălin Apostol, Mihai Gheorghe, Mihai Vasile)

Atelierul de creație teatrală **PRIN TUNELUL ORANJ**

susținut de regizorul **Mihai VASILE**
și de actorii Centrului Dramatic **MYTHOS**

Suzana MARIN

Ion STRECHE

Emilia DAN VASILE

Mihaela GAFTOI

Alin GEORGESCU

Alexandra SPĂTĂRELU

Edward STĂNESCU

Amfitrion

Marin VĂCĂRELU

Sâmbătă, 21 MARTIE 2015
între orele 10 - 18 Centrul
Cultural Drajna

Duminică, 22 MARTIE 2015
Ora 11. Sala de spectacole

Deschiderea
Universității de Primăvară
Nichita Stănescu
Ediția a X-a

• Luni, 23 MARTIE

Ora 10. Sala Studio „Ion Stratan”

Atelierul de sunete „Căutarea tonului”

(susținut de Mihai VASILE)

• Marti, 24 MARTIE

Ora 10. Sala Studio „Ion Stratan”

Atelierul textual „Necuvintele”

(susținut de Mihai VASILE)

• Miercuri, 25 MARTIE, Joi, 26 MARTIE, Vineri, 27 MARTIE

Orele 10. Sălile Centrului Dramatic Mythos

Atelierul de arte vizuale „Hieroglifa”

(susținut de Mihai GHEORGHE)

• Sîmbătă, 28 MARTIE, Duminică, 29 MARTIE

Orele 10. Salonul de arte vizuale Orion

Atelierul de semne „Nod 11”

(susținut de Diana LEMNARU)

• Luni, 30 MARTIE 2015

Ora 10. Sala Studio „Ion Stratan”

Despre imaginarul artistic și construcția unui personaj

Atelier condus de Ilinca BERNEA și Mihaela Elena ZAMFIRESCU

Vernisajul expoziției
STVDIVM
(ediția a II-a)

Expun:
Laura TACHE, Laura IOVU, Iustin MATEI,
Eduard DIACONU, Mihai ȘERBĂNOIU

Prezintă
Ioan Mihai COCHINESCU
Dragoș GRIGORESCU

Duminică, 22 MARTIE 2015
Ora 12.
Salonul de arte vizuale Orion

Mihai

Iustin

Edy

Laura T.

Laura I.

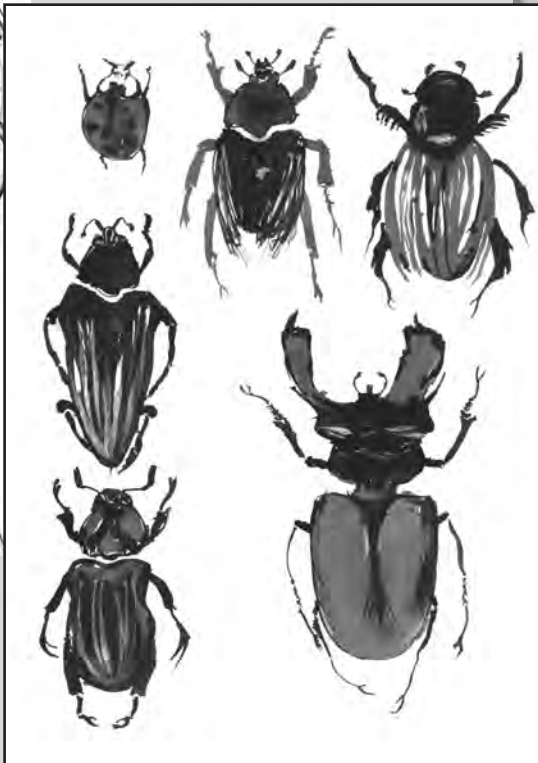

Mihai ȘERBĂNOIU

Eduard DIACONU

Iustin Matei

Laura IOVU

Laura TACHE

LECTȚIA DE MUZICĂ

Luni, 23 MARTIE 2015
Ora 18. Galeria de artă Mythos

Antonín DVOŘÁK

Piano Quintet No. 2, op. 81

Interpretează:

Emanuela GEAMĂNU

(pian)

Georgiana NAE

(violă)

Stelian NEMȚANU

(vioară)

Cosmin Horațiu STOICA

(vioară)

Florin GĂUREANU

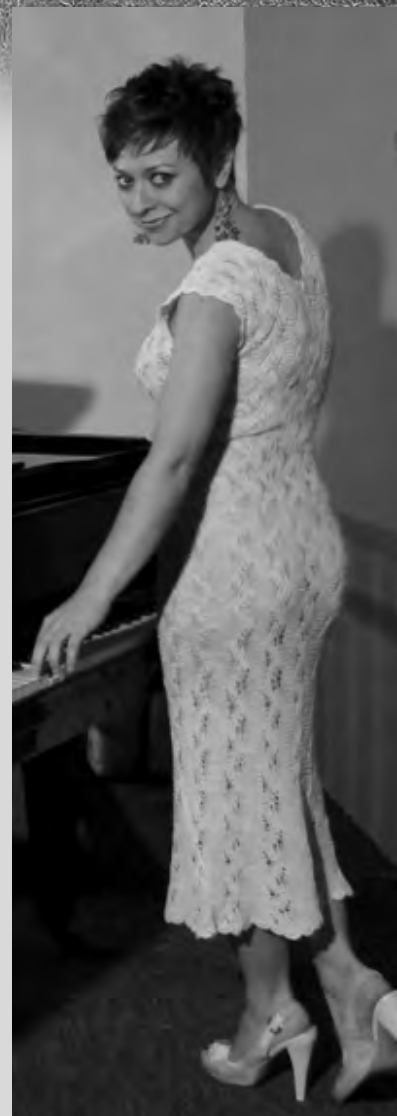
(violoncel)

Emanuela Geamănu este absolventă a Universității Naționale de Muzică București, Secția de Interpretare Muzicală (Pian). În 2008, susține Teza de Doctorat intitulată „Inovații în scriitura muzicii pentru pian din a doua jumătate a secolului XX”.

A colaborat cu dirijori importanți, precum: Paul Popescu, Ovidiu Bălan, Dorin Frandeu, Romeo Rîmbu, Ilarion Ionescu-Galați, Radu Postăvaru, Matei Corvin, Cristian Brâncuși și Jean-Claude Dodin, alături de Orchestrele filarmonice din Ploiești, Arad, Oradea, Târgoviște și Orchestra de Cameră Radio București.

A susținut recitaluri instrumentale și camerale în țară și în străinătate (Franța, Germania, Grecia, Italia, SUA, Belgia).

În anul 2009, în calitate de colaborator al postului TVR Cultural, a fost distinsă de către Primăria Municipiului Ploiești cu „Diploma Jubiliară” pentru contribuția adusă la promovarea creației muzicale a compozitorului Paul Constantinescu.

GEORGIANA NAE, personalitate puternică, spirit vioi și ingenios, s-a născut pe 13 aprilie 1984, la Slatina. A studiat viola în cadrul Școlii de Muzică din Slatina, a Liceului de Artă din Ploiești și a Universității Naționale de Muzică din București, clasa prof. Valeriu Pitulac, devenind licențiată în anul 2007. S-a aflat printre câștigători la majoritatea concursurilor de specialitate la care a participat. S-a remarcat în numeroasele recitaluri și susținute atât pe scenele românești cât și în străinătate. Între 2012 - 2014 a urmat cursuri de master la Universitatea Națională de Muzică din București, clasa prof. Marian Movileanu.

Actualmente își desfășoară activitatea ca șef al partidei de violă în cadrul orchestrei simfonice a Filarmonicii „Paul Constantinescu” și ca profesor de violă la Liceul de Artă „Carmen Sylva” din Ploiești.

Violonistul STELIAN NEMȚANU s-a născut la Ploiești, în ziua de 1 ianuarie 1964. Și-a făcut studiile muzicale la Liceul de Muzică și Arte Plastice din Ploiești, Liceul de Muzică și Arte Plastice din Târgu Mureș și Facultatea de Muzică a Universității „Spiru Haret” din București.

A deținut funcția de concertmaestru al Orchestrei Simfonice a Filarmonicii „Paul Constantinescu” – Ploiești (1991 - 2000), al Orchestrei de Cameră a Conservatorului Național de Muzică din Beirut, Liban (2000 - 2006), a fost șef partidă vioara a II-a în cadrul orchestrei ploieștene (2006 - 2010), funcție pe care o are și în prezent, iar între 2010 - 2012 a fost concertmaestru al Orchestrei Regale din Amman (Iordania). Violonist apreciat, Stelian Nemțanu are o bogată activitate solistică în țară și în străinătate. A fost solistul Orchestrei Naționale - Beirut, Orchestrei Regale - Amman, Orchestrei de Cameră din Frankfurt, precum și al Filarmonicilor din Bacău, Ploiești, Râmnicu Vâlcea, bucurându-se de colaborări cu renumiții dirijori: Ovidiu Bălan, Paul Popescu, Wojciech Czepiel, W. Gholmiech, Maurice Bonnaerens, Harout Fazlian, Mohammad Sidiq.

Violonistul COSMIN HORAȚIU STOICA a studiat vioara cu profesorul Mircea Constantinescu la Liceele de Muzică „G. Enescu” și „D. Lipatti” din București, fiind declarat șef de promoție cu diploma de onoare, în anul 1992. A urmat cursurile Universității Naționale de Muzică din București, clasa prof. Modest Iftinchi, pe care le-a absolvit, ca șef de promoție, în anul 1997. În 1998 a obținut și diploma de master. A câștigat nouă premii importante la concursuri naționale și două premii (I și III) internaționale, în Italia. A susținut concerte și recitaluri în București și în țară.

După terminarea studiilor, pentru o perioadă de câțiva ani, a fost asistent universitar la catedra de vioară a Universității Naționale de Muzică din București și din septembrie 2000, prin concurs, a ocupat un post de violonist în orchestra simfonică a Filarmonicii „Paul Constantinescu” din Ploiești. Un an mai târziu, devine concertmaestru al orchestrei.

Născut în anul 1968, în Băneasa, județul Constanța, FLORIN GĂUREANU a început studiul violoncelului la vârsta de 9 ani, cu profesorul Costică Constantin, la Liceul de Artă din Galați. Între anii 1982 - 1990 este elev la Liceul de Artă „Octav Băncilă” din Iași, respectiv student al Conservatorului „George Enescu”- Iași, Facultatea de Interpretare Muzicală, unde s-a bucurat de îndrumările renumiților profesori și violonceliști Romică Bălan, Dan Prelipean și Alexandru Moroșanu. După terminarea Conservatorului, pentru o perioadă de 14 ani, a fost prim violoncelist în Orchestra Simfonică a Filarmonicii „Moldova” din Iași, iar între 2002 - 2013 a făcut parte, în aceeași calitate, din Orchestra „Virtuozii din Patra” - Grecia. A susținut numeroase recitaluri și concerte dintre care și un turneu de concerte prin cele mai importante orașe din Cipru, turneu în care a interpretat Variațiunile pe o temă Rococo, de Ceaikovski. A participat la turneele organizate de orchestrele din care a făcut parte în: Grecia, Cipru, Italia, Germania, Franța, Olanda, Austria și altele.

O SCRISOARE DE DRAGOSTE

Colaj teatral din creația poetelor

Mara NICOARĂ și Magdalena GHICA

Interpretează studenții clasei de actorie
a Școlii de Arte Ploiești:

**Teodora MATEI, Andreea BANU,
Andra ZOICAȘ, Andreea IANCU,
Anca MATEI, Gabriela NEDELUCU,
Ioana NEGOIȚESCU, Andrei COMAN,
Cosmin BĂRBIERU, Laurențiu OPREA**

Scenariul și regia
Mihai VASILE

Marti, 24 MARTIE 2015
Ora 12. Sala Studio „Ion Stratan”

Măști, 24 MARTIE 2015
Ora 18. Sala de spectacole

AȘTEPTĂM UN ANUNȚ IMPORTANT

adaptare după piesa de teatru
RAIUL VIRAN de Lelia MUNTEANU,
cu cinci **SCRISORI IMAGINARE**
de Octavian PALER

Interpretează actorii Centrului Dramatic MYTHOS:
Suzana MARIN, Ion STRECHE,
Mihaela GAFTOI, Alin GEORGESCU,
Alexandra SPĂTĂRELU, Edward STĂNESCU

Adaptarea și regia
Mihai VASILE

Un anunț important: **AVEM PULS!**

„Oameni buni, sărmanii mei prieteni, haideți să fim sinceri! Acum! Înainte de a ne mătura lumina asta necruțătoare de pe fața pământului!” - strigă către noi unul dintre personajele acestui spectacol.

...De mai bine de 20 ani mă așez, din cînd în cînd, pe un scaun din sala Teatrului Equinox. Le-am încercat pe toate. În toate anotimpurile. Am văzut iarna, bucurie, tristețe, deznădejde și, mai ales, am văzut speranța. Astăzi am încercat un spectacol nou... Dintr-un scaun nou. Unul în care am sosit de nicăieri. Am plecat de undeva... cîndva... Însă mă trezesc constant într-o Românie de nicăieri. ...un spectacol atît de nou că am uitat cît de vechi e. E atît de nou că doare. Îl țin minte. Cu mulți ani în urmă era un spectacol înmugurit. Risipea mărinimos o aromă incipientă de adevăr renegat. În seara asta „Raiul” a înflorit. A fost liniște și pace. Lumea a înțeles. Sau cel puțin asta a lăsat să se vadă. Să se simtă... „Raiul viran” s-a născut demult. Să vorbim doar despre spectacol?! Mi-e greu să-l fac bucăți. Nu e un puzzle. E un tablou care te privește cu tristețe. Îți arată cu degetul și te bate pe umăr. „Încă mai dormi?!” - pare că te întrebă. Culorile te ard. Adevărurile susură și foșnesc. Textul a fost un privilegiat: a fost servit de doctoranzi în realitate și vis. Actorii!... Au încetat de mult să mai fie simple instrumente. Ei trăind realitatea ca pe un vis și visul ca pe o realitate. Ți se spune că e secretul valorilor care bat de decenii în inima Palatului Culturii. ...pentru că, pentru o seară, inima Palatului Culturii a bătut normal. Amputat în falsă încercare de a-l revigora, de a-l reconstitui și repara, palatul revine la viață la intervale imprecise, taman atunci cînd se joacă la Equinox. Azi s-a făcut iar luni. E praf și plumb. Renovăm. Spoim. Pickamerul e isteric. Indiferență și prostie. Palatul e pustiu și inima doarme. Nu-i decît un spațiu... viran. Oricum, **LUAȚI UN LOC!** ...pentru prieteni, în mijlocul Palatului e o inimă care bate din cînd în cînd. Asta așa, ca să nu uităm că trăim...

Anca Rusu
(2005)

BĂTRÎNUL: ...De ce te-ai întors ?
DOAMNA: De ce vă întoarceți toți?
BĂIATUL: Pentru că n-avem scăpare...
DOAMNA (Băiatului): Greșești, dragul meu. Tu n-ai făcut decît să ieși de pe corabie, să te învîrți deasupra potopului și să constăți că apele nu s-au retras. Ce puteai altceva să faci decît să te întorci ? Ai procedat cum nu se poate mai rațional, după părerea mea. De ce complici lucrurile?
BĂIATUL: Voi doi complicați lucrurile. V-ați confecționat o plasă de cuvinte idioate cu care pescuiți orice. Mă considerați de pe-acum un fel de discipol al vostru.
BĂTRÎNUL: Uite ce e, pe această Doamnă n-o cunosc mai bine decît tine. Și dacă tot vezi în jurul tău numai dușmani, crede-mă că pot să-ți fiu dușman și singur. Nu e nevoie să mă aliez cu nimeni.
DOAMNA: Lasă-l în pace, e obosit rău...
BĂTRÎNUL (Băiatului): Ne-am strîns aici de bună voie. Avem un scop comun: așteptăm un anunț important.
BĂIATUL (îl întrerupe): Ce ne poate oferi un anunț important ? Ne dă el de lucru, ne dă de mîncare, ne eliberează de-aici ?
DOAMNA (senină): Toate la un loc.
BĂIATUL: Cine să ne anunțe ceva important?
BĂTRÎNUL: Ești superficial. Să nu-ți închipui că o să apară cineva anume. Un anunț important e ca un tren. Fiecare anunț important își are gara lui; hruba asta, de exemplu. Într-o zi anunțul va trage la peron, se va opri ca acceleratul într-o gară fără însemnătate - două minute ! - noi ne vom agăța de el, persoanele care ne-au condus la tren vor fi rugate să coboare din vagoane...
DOAMNA: Povestești minunat!
BĂIATUL: Oameni buni, sărmanii mei prieteni, haideți să fim sinceri! Acum! Înainte de a ne mătura lumina asta necruțătoare de pe fața pămîntului! Numai fiind sinceri acum, în ultimul ceas, vom putea cere circumstanțe atenuante pentru ca Istoria să ne ierte!

BUNAVESTIRE

prima mare sărbătoare creștină
a primăverii

Prezintă preotul **Daniel STOICESCU**

Proiecția filmului

**BUCURĂ-TE FLOAREA MĂRULUI
ȘI NU TE SPERIA DE ROD**
de **Mihai VASILE**

Miercuri, 25 MARTIE 2015
Ora 17. Sala de spectacole

Miercuri, 25 MARTIE 2015
Ora 18. Sala de spectacole

LECTȚIA DE POEZIE

Lansarea volumului

VENIREA FIULUI

de **Dan DAVID**

Editura Mythos, Ploiești, 2015

Prezintă

M. GHIȚĂ MATEUCĂ

Mihai VASILE

Proiecția filmului

AUTOPORTRET

de Mihai VASILE

Astăzi, 25 martie 2015, când această carte ajunge pentru prima dată sub ochii cititorilor, se împlinește un sfert de veac de la plecarea din lume a poetului Dan David...

Fire tulburătoare, ludică, vulcanică și de o vitalitate ieșită din comun, Dan David a transferat în literatura sa toate aceste date ale personalității sale, devenind, pentru un timp, un „fenomen al literaturii române contemporane”.

Poemele (sau, poate, mai bine zis textele) din această carte sînt printre ultimele „respirări” ale poetului, sînt, adică, scrise în ultimele luni de viață. Desigur, a sperat că va avea timp să le șlefuiască, să le dea forma finală, chiar dacă, aparent, nu-i prea stătea în fire lucrul ăsta. Cu unele dintre ele a reușit (a se vedea facsimilele). Altele au rămas așa, sub forma aceea de torent de cuvinte...

În acest sens, cartea de față nu este una obișnuită. Ea vrea, mai degrabă, să aducă aminte de minunatul om și poet Dan David. Și despre necruțătorul său destin. Dar este și un fel de „dezvăluire” a felului în care gîndea și își scria textele acest „fenomen” al literaturii noastre din secolul trecut.

Am optat pentru titlul „Venirea fiului”, un titlu, aparent, refuzat de poet, pentru că, într-un fel sau altul, această carte ni-l readuce în memorie pe poet, cu ambiția de a-l păstra acolo cît mai mult timp...

Mihai Vasile

dan david

venirea fiului

Născut la 11 octombrie 1952 la Berteana - Prahova, Dan David (Dan Constantinoiu, pe numele său de stare civilă), debutează în 1975 în „Luceafărul” și apoi, după o asiduă colaborare cu poeme și proză la diverse reviste literare, în 1982, câștigă concursul de debut de la Editura „Eminescu” și astfel îi apare primul volum, „Eu vă iubesc pe toți”, primit foarte bine de critică și elogios de întreaga lume literară. Până la sfârșitul scurtei, dar intense sale vieți, 25 martie 1990, Dan David publică încă trei volume de versuri (și-l definitivează pe-al patrulea, care apare postum, cum spuneam): „Baladă pentru copilărie”, 1982, „Lorelei”, 1984 și „Podul cu fîn”, 1988, o carte de proză, un fel de jurnal de scriitor: „Șarpele cu clopoștii furați”, 1984, precum și o seamă de poeme prin revistele literare ale epocii. Lasă în ma-

nuscris multe alte poeme, valorificate în ediția din 2001 și, iată, acum, din nou, în această ediție-facsimil...

Cartea de față impune nu numai prin ținută grafică, ci și prin acea excepțională infrastructură profesională care, de regulă, nu este vizibilă într-un produs editorial, așa cum în spectacolul de teatru, repetițiile nu se văd, dar se presupun. Mă refer la rigoarea editorială și la criteriile profesionale, la tenacitate și entuziasm, la acribie, seriozitate și excelență, adică la acea complexă atitudine de moralitate și responsabilitate culturală care condiționează și definește valoarea și pe care Mihai Vasile o onorează de fiecare dată când vrea și este lăsat să facă ceea ce știe el mai bine în materie editorială: carte-eveniment, carte-obiect de artă. În privința asta, colaborarea cu meseriașii de la tipografia Karta-Graphic este cât se poate de benefică.

Sînt încrezător că, prin frumusețea și valoarea sa, prin diversele și profundele ei semnificații, această carte va putea da startul unui nou interes public și instituțional față de poezia lui Dan David, prin birourile Centrului Județean de Cultură Prahova și, implicit, ale Editurii „Mythos”, visîndu-se deja la o mare ediție critică de tip „opera omnia” sau la o antologie făcută, vorba aia, ca la carte, cu un studiu introductiv, cu un aparat critic, cu indice, cu note, cu referințe, cu tot ce trebuie pentru ca opera literară a lui Dan David să intre autoritar și definitiv în circuitul valorilor culturale naționale și să stîrnească acel maxim interes major la care numai valorile literare majore sînt îndreptățite...

Dan David este un poet-vulcan care erupe continuu, a cărui poezie-magmă tinde să acopere tot și să transfigureze lumea prin propria sa incandescență. La o asemenea desfășurare de forță lirică, versul nu există, strofa nu ajută, poezia e mică, abia dacă ciclul de poeme începe să suporte, să înmagazineze și să transmită fluxul magmatic al creației poetice.

M. Ghiță Mateucă

Dan David e un însingurat care
iubește oamenii. Bănuiesc că numai
din nebulie frumoasă a pus titlul
romanului: Șarpele cu clopoșii furati.
Numai în beznă lui albastră pot să
se ivească asemenea metafore. Un
șarpe atât de frumos (și lăutar pe
deasupra) se înalță în simțiri doar
prin California. Se pricepe, sper, că
Dan David umblă pe urmele lui
John Steinbeck. Cărări de aur.
Lumini în scădere. Trepte de lut
fructifer.
În clipa asta, eu ți doresc lui
Dan David să se scalde în valuri
de noroc și nenoroc. Ți doresc să
fie, adică, mereu tânăr și vesel.
Fănuș Neagu
21 iunie 1983

Dan David e un însingurat care
iubește oamenii.

Bănuiesc că numai din
nebulie frumoasă a pus
titlul romanului : Șarpele cu
clopoșii furati.

Numai în beznă lui albastră pot să
se ivească asemenea metafore.

Un șarpe atât de
frumos (și lăutar pe
deasupra) se înalță în simțiri doar
prin California.

Se pricepe, sper, că Dan David
umblă pe urmele lui John
Steinbeck. Cărări de aur.
Lumini în scădere. Trepte de lut
fructifer.

În clipa asta, eu îi doresc lui Dan
David să se scalde în
valuri de noroc și de nenoroc. Îi
doresc să fie, adică, mereu tânăr
și vesel.

Fănuș Neagu
21 iunie 1983

Cu frumoși și îngeri,

Dan David

Orbi / era născut.

Dan David, poet necomun și incomod, frapează prin originalitate stilistică, inteligență nervoasă, limbaj poetic nou și derutant (...) Poemele sînt șocante, vii, ilariante, probînd stăpînirea unui stil oral, sincopat, agresiv, debordant, mozaicat, reunind în albia lui textuală expresia frustră, familiară provincială sau argotică și citatul prețios, enunțul grav, melancolic, disperat și chiuitura folclorică.

Cezar Ivănescu

Orice ai cita din poezia lui Dan David demonstrează dotația nativă... Nimic din ceea ce este omenesc nu pare a-l opri...

Libertatea de exprimare e, fără exagerare, ieșită din comun...

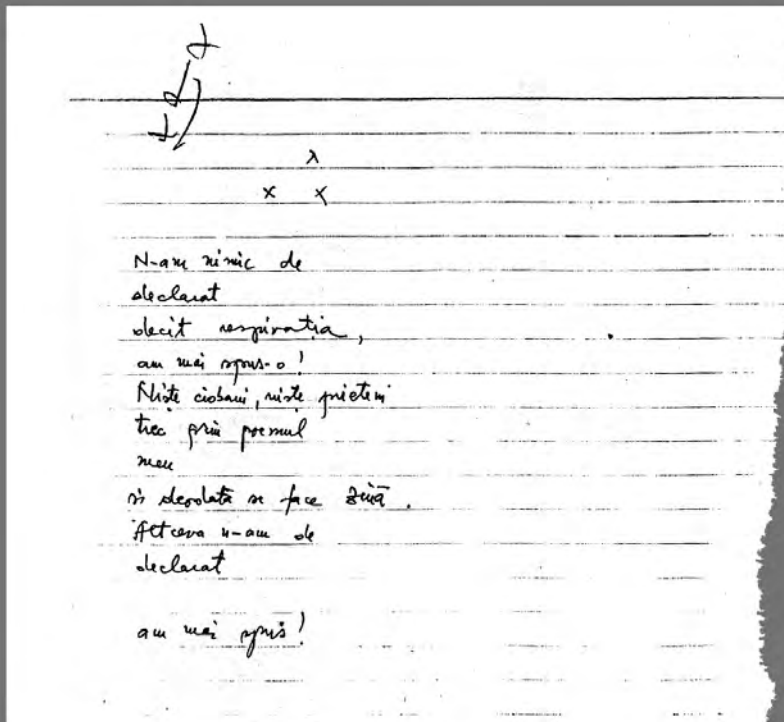
A. I. Brumaru

Dan David sparge toate tiparele posibile... se află la începutul unei cariere scriitoricești furtunoase.

Alex. Ștefănescu

Dan David este un talent puternic și febril.

Laurențiu Ulici

Joi, 26 MARTIE 2015
Ora 18. Sala de spectacole

A DOUA LECTIE DE MUZICĂ

RECITAL DE MUZICĂ CELTICĂ

susținut de Grupul **GALATEEA**

Iulian Anghel a început studiul chitarei clasice în 1982 cu profesorul Constantin Mitulescu. A absolvit Universitatea Națională de Muzică, secția Pedagogie în 1999 și Universitatea „Valahia” din Târgoviște, secția Chitară clasică în 2005. În prezent este profesor de chitară la Colegiul de Artă „Carmen Sylva” și la Palatul Copiilor din Ploiești. A concertat cu filarmonici din țară, sub bagheta dirijorilor Ilarion Ionescu Galați, Romeo Râmbu, Yukio Kitahara, alături de Marin Cazacu, Ondin Brezeanu ș.a. A început să cînte muzică celtică și medievală încă din anul 2008, la festivalul medieval de la Sighișoara. De atunci a participat ca solist sau membru în diverse formații de gen la majoritatea festivalurilor medievale din țară dar și peste hotare (Italia, Cipru). În luna ianuarie a anului 2014 a inițiat formarea Grupului de muzică celtică „Galateea”.

Ioana Ovesea a început studiul vioii la vârsta de 7 ani, la Liceul de muzică „George Enescu” din București și a absolvit, în anul 2006, Universitatea de Muzică din Stuttgart, Germania. În această perioadă a susținut numeroase recitaluri și concerte, a fost membră a orchestrei „Junge Deutsche Philharmonie” cu care a concertat pe mari scene internaționale din Anglia, Scoția, Franța, Germania, Elveția. Din anul 2014 face parte din Grupul „Galateea”.

Adelina Grosu, a absolvit Colegiul de Artă „Carmen Sylva” din Ploiești. A studiat chitara clasică timp de opt ani, perioadă în care a participat la diverse concursuri muzicale. În anul 2011 și-a început activitatea în domeniul muzicii medievale, cântînd vocal și instrumental (percuție) în spectacole din țară cît și din străinătate (Italia, Cipru). Din anul 2014 este membră a Grupului „Galateea”.

Vineri, 27 MARTIE 2015
Ora 18. Sala de spectacole

ZIUA MONDIALĂ A TEATRULUI

Mesajul adresat lumii de Ziua Mondială a
Teatrului, în anul 2014

Sub copaci în sate minuscule sau pe scene dotate cu tehnologii avansate din marile metropole ale lumii; în săli de clasă sau pe câmpuri și în temple; în mahalale, piețe ale orașelor, centre comunitare sau subsoluri din centrele vechi ale orașelor, oamenii se adună pentru a intra în comuniune cu efemerele lumi teatrale pe care le creăm pentru a ne exprima complexitatea umană, diversitatea, vulnerabilitatea în carne și oase, prin răsufare și voce.

Ne adunăm pentru a plînge și a ne aminti; pentru a rîde și a contempla; pentru a învăța și a mărturisi și a ne imagina. Pentru a ne minuna de dibăcia tehnică și pentru a întruchipa zei. Pentru a ne recăpăta suflul colectiv în fața capacității noastre de a crea frumusețe, compasiune, sau monstruozițăți. Venim pentru a căpăta noi energii și puteri. Pentru a sărbători bogăția și diversitatea culturilor noastre și pentru a șterge granițele care ne despart.

Oriunde se află o societate umană, acolo se manifestă irepresibilul Spirit al Spectacolului. Născut în comunitate, el poartă măștile și costumele diferitelor noastre tradiții. El pune la treabă limbile, ritmurile și gesturile noastre, creînd un spațiu în mijlocul nostru.

Iar noi, artiștii care lucrăm cu acest vechi spirit, ne simțim datori să-l îndreptăm, prin inimile, ideile și trupurile noastre, către dezvăluirea realităților noastre, în toată banalitatea lor, dar și cu misterul lor strălucitor.

Însă, în această epocă în care milioane de oameni se

luptă pentru a supraviețui, suferă din cauza unor regimuri tiranice sau a capitalismului rapace, fug din calea războaielor și vitregiilor; în care serviciile secrete ne invadează viața privată, iar cuvintele noastre sînt cenzurate de guverne care se amestecă nepoftite; în care pădurile sînt rase de pe fața pămîntului, speciile exterminate, iar oceanele otrăvite: ce anume ne mai simțim noi datori să dezvăluim?

În această lume de puteri inegale, în care diverse grupuri hegemonice încearcă să ne convingă că un popor, o rasă, un sex, o preferință sexuală, o religie, o ideologie, un anume cadru cultural sînt superioare tuturor celorlalte, mai putem oare susține ideea că arta ar trebui să fie separată de constrîngerile agendelor sociale?

Ce ar trebui să facem noi, artiștii arenelor și ai scenelor: să ne conformăm cererilor igienizate ale pieței, sau să ne folosim de puterea pe care o avem: aceea de a crea un spațiu în inima și mintea societății, de a aduna oamenii în jurul nostru, de a aduce inspirație, încîntare și informație și de a crea o lume a speranței și a conlucrării cu inimile deschise?

Brett Bailey

LECTIA DE TEATRU

INTOLERANȚĂ

de Dumitru SOLOMON

Vineri, 27 MARTIE 2015
Ora 18,30. Sala de spectacole

Adaptarea pentru scenă a pieselor
LIFTUL, HOLUL și INAMICII
de **Dumitru Solomon**

Interpretează actorii Centrului Dramatic
MYTHOS:

Suzana MARIN, Ion STRECHE,
Mihaela GAFTOI, Alin GEORGESCU,
Alexandra SPĂTĂRELU,
Edward STĂNESCU

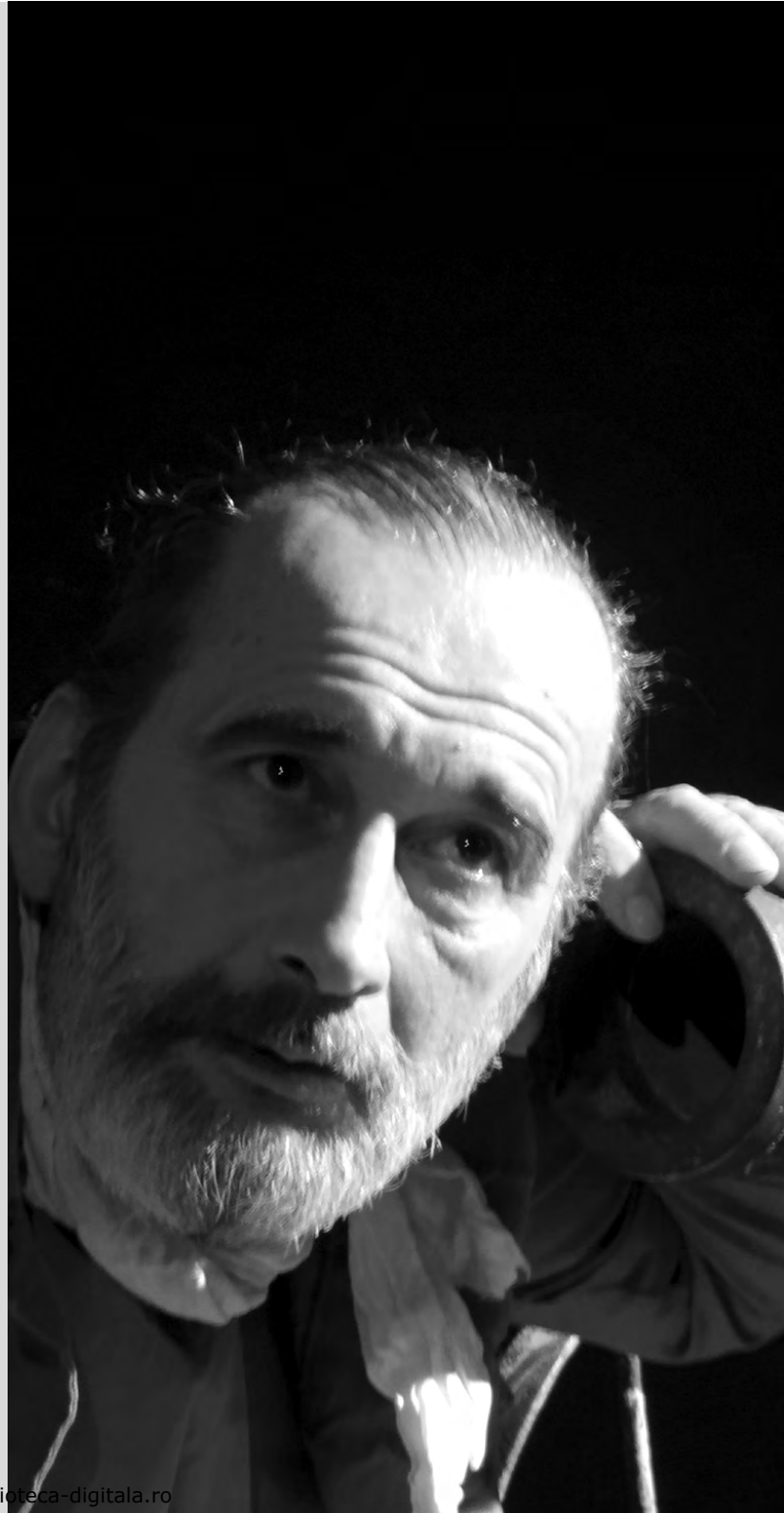
Adaptarea și regia
Mihai VASILE

Nu avem cunoștință că s-ar produce în altă parte din țară ceva asemănător.
Cu atât mai mult e bine ca „fenomenul de la Ploiești” să fie cunoscut și recunoscut în mișcarea noastră teatrală, pentru că el este semnificativ pentru ceea ce înseamnă o abordare modernă, novatoare a exercițiului scenic.

Dumitru Solomon

(Fragment dintr-un amplu articol despre Teatrul Equinox, apărut în Revista Contemporanul în anul 1987)

Sâmbătă, 28 MARTIE 2015
Ora 18. Sala de spectacole

CAMERISTELE

de **Jean Genet**

Interpretează

Evelyn MARCU

Cristiana SAVU

Monica FLORESCU

Adaptarea și regia

Mihai VASILE

Actriță a Teatrului Equinox în perioada 2006 – 2010, a jucat aici în unele dintre cele mai importante spectacole ale acestui teatru: „Torna Umbra”, „Cascando”, „Exclus”, „VIA LUCIS”, „Măreția frigului” ș.a.

Absolventă a Facultății de Arta Actorului în 2013, **Evelyn Marcu** a dat viață pe scenă unor personaje din creația dramaturgilor Eugen Ionesco, Lev Tolstoi, Marin Sorescu, Lucia Demetrius, Noel Coward.

O voce și o prezență scenică aparte, un puternic tumult interior, o privire lucidă asupra misiunii sociale a actului teatral, toate acestea fac portretul unei artiste în plină ascensiune.

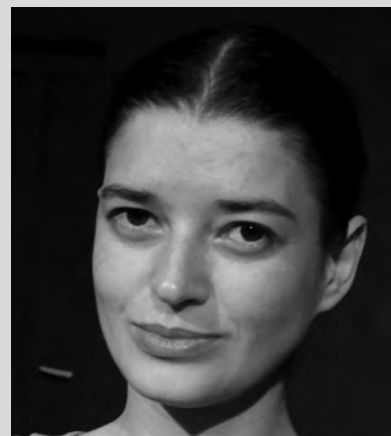
Studentă a cursului de actorie a Școlii de Arte din Ploiești, apoi a Facultății de Teatru a Universității Hyperion (clasa prof. Virgil Ogășanu),

Cristiana Savu a interpretat de-a lungul timpului personaje din dramaturgia românească și universală (Cehov, Robert Thomas, Lucia Demetrius, Noel Coward, Valentin Kataev ș.a.) În prezent își continuă studiile cu un masterat în teatru unde studiază tragedia antică interpretând rolul Casandrei în spectacolul „Sfârșitul Troiei”, adaptare de Walter Jens după piesa „Troienele” de Euripide, în regia Lilianeii Pană.

Din ianuarie 2015 devine actriță a Teatrului Logos din București, în prezent, lucrând la două spectacole în regia lui Oswald Gayer.

Absolventă a Facultății de Teatru în anul 2001, **Monica Florescu** este deținătoarea unui trofeu rîvnit de mulți actori tineri: Premiul special al juriului „Sică Alexandrescu” la Gala Tînărului Actor „Hop”, în anul 2004. Fire curioasă și independentă, tînăra actriță face teatru la festivaluri din țară și din străinătate (Timișoara, Sibiu, București, Brașov, Râmnicu Vâlcea, Madrid, Viena ș.a.), din cînd în cînd, fiind distribuită de regizori de prestigiu în proiectele lor teatrale: Ion Lucian, Constantin Dicu, Yuriy Kordonskiy, Marian Popescu, Yukio Mishima, Clara Flores Aguilera.

Duminică, 29 MARTIE 2015
Ora 15. Sala de spectacole

O nouă viziune asupra literaturii moderne: **romanul video**

EMMA DANSON

un roman video de
Mihai VASILE

*Emma Danson și pisica sa, Michelle, în studioul Pack Bros
(Brooklyn, 1926)*

CUTIA DE REZONANȚĂ

Luni, 30 MARTIE 2015
Ora 13. Sala de spectacole

**Recital
de dans
și poezie**

**Ilinca BERNEA
și
Mihaela Elena
ZAMFIRESCU**

Luni, 30 MARTIE 2015
Ora 18. Sala de spectacole

LECTIA DESPRE CĂRȚI

Lansarea volumului

CĂLĂTOR ÎN ȚARA EQUINOXULUI de Roland MÉNARD

Editura Mythos, Ploiești, 2015

Prezintă

Mihai VASILE

Roland Ménéard

Călător în Țara Equinoxului

Cartea aceasta a fost scrisă în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, după ce autorul, Roland Ménard, a participat la premiera mondială a spectacolului „Poarta Infernului” după textul său dramatic cu același titlu, pus în scenă de Teatrul Equinox din Ploiești, premieră care a avut loc în ziua de 26 iunie 1992.

Cartea a apărut pentru prima dată, sub auspiciile Servicului Cultural al Ambasadei Franței la București, în anul 1999, în limba franceză, ediție prilejuită de primul festival internațional de teatru francofon „Théâtre de la poésie, la poésie du théâtre”, găzduit de Teatrul Equinox și organizat împreună cu Alianța Franceză din Ploiești...

Cartea a apărut atunci cu titlul „Ça ne fait pas rien”, cu referire ușor autoironică la surpriza nemăsurată pe care i-au făcut-o în timpul celor două călătorii în România (una în anul 1968 iar cealaltă în 1992) oamenii pe care i-a întâlnit aici și care știau atât de bine limba franceză, încât această dublă negație, incorectă în limba franceză, i s-a părut... fermecătoare.

Autorul a fost surprins de apariția cărții, întrucât îmi trimisese dactilograma ei doar ca un semn al prieteniei care ne lega de câțiva ani.

Într-o emoționantă scrisoare, la mai multă vreme după această apariție editorială, mi-a remis alte câteva capitole pe care să le adaug cărții sale... Și tot atunci mi-a sugerat să-i pun titlul „Călător în țara Equinoxului”.

Cititorul acestei cărți va descoperi un excelent scriitor, un foarte fin observator al societății românești din primii ani de după 1989, dar și comparațiile uneori extrem de tăioase cu societatea franceză a acelor vremuri.

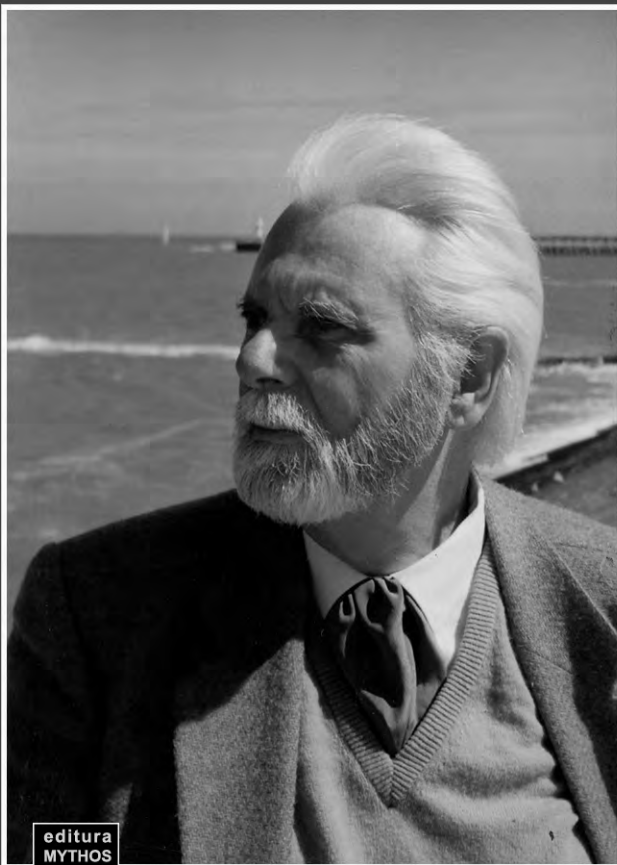
Cu un delicat simț al umorului și o fină ironie care se transformă, uneori, subtil, în autoironie, Roland Ménard scrie despre această experiență a sa la

întâlnirea dintre două lumi, dintre două culturi, începând cu anul 1945, an în care a întâlnit pentru prima dată România, întruchipată în cea care avea să-i devină soție...

Am hotărât să publicăm cartea aceasta acum, când, după o istorie de treizeci și trei de ani, Teatrul Equinox și-a închis definitiv porțile în anul 2013 (după ce a scris o pagină interesantă în peisajul teatral românesc), pentru că ni s-a părut firesc să mai adăugăm și această privire „dinafară” asupra istoriei și particularităților acestui teatru.

Mihai Vasile
ianuarie 2015

Roland Ménéard, actor, dramaturg, poet și plastician francez s-a născut la 24 august 1923, la Paris.

În 1947 se căsătorește cu o femeie de origine română și, datorată acestei prime iubiri, se naște o a doua, pentru țara în care s-a născut soția sa.

Scrive, astfel, prima sa piesă de teatru, **Alexandru Lăpușeanu**, inspirându-se din viața tumultuoasă a prințului român, piesă jucată

la Radio France Culture de către actorii Comediei Franceze.

Scrive foarte mult teatru pentru radio (France Culture și Radio Suisse Romande), foarte apreciat de public și critică, printre adaptările sale pentru radio numărându-se și foiletonul dramatic **Călătoria cea lungă**, după romanul **Șatra** de Zaharia Stancu.

Din variata sa operă literară, pot fi menționate piesele de teatru **Rashomon și alte povestiri**, **Autobuzul**, **Poarta Infernului**, **În alb și negru**, **Hippo Népo** sau **Fluturele Mozart**, **Vizita lui Sem**, **Pipo**, **hoțul scărilor**, volumul de memorialistică **Ça ne fait pas rien...** (Două călătorii în România), romanul **Bătrînul**, volumul de versuri **Poeme**.

În anul 1992, Teatrul Equinox din Ploiești a jucat în premieră mondială piesa **Poarta Infernului**, iar în anul 2000, **Poarta lui Roland**, un colaj din creația sa dramatică și poetică, în care, alături de actorii Teatrului Equinox a jucat, în unul din rolurile principale, și actorul francez Roland Timsit.

Obține, în anul 1997, Marele Premiu Radio al Societății Autorilor și Compozitorilor Dramatici din Franța, pentru „întreaga sa operă”.

Este membru al Consiliului Național al SNAC (Sindicatul Național al Autorilor și Compozitorilor) și al Societății Oamenilor de Litere din Franța.

Prieten constant al României, a legat de-a lungul deceniilor, cu oamenii de cultură de aici, prietenii dintre cele mai trainice.

*Un teatru ca oricare altul?**

Înfipt în mijlocul orașului, Palatul Culturii din Ploiești mimează parcă arhitectura neoclasică a unor clădiri pariziene. Pășind pe treptele imensei scări de beton care duce la intrare, mă întrebam cam cum ar putea să arate în clădirea asta sala teatrului în care aveam să-i cunosc pe actorii și regizorul piesei mele. Elena mi-a strâns mîna în palma ei, parcă simțindu-mi neliniștea dar și nerăbdarea. Am zăbovit cîteva clipe cu mîna pe clanța grea, de bronz a ușii, după care am apăsat cu un fel de „fie ce-o fi” în gînd și-am intrat...

În fața noastră s-a deschis deodată o imensă sală străjuită de coloane albe. Lumina venea de undeva de foarte de sus prin niște vitralii. Am stat cîteva momente bune în mijlocul acestei neverosimile săli. Elena nu se mai sătura privind. Aproape că uitasem pentru ce am venit aici. Noroc că, în timp ce noi ne lungeam gîturile pentru a privi în sus, am auzit foarte aproape de noi un timid și catifelat „bon jour”. Ne-am oprit din contempla. În fața noastră - un tînăr cu ochi mari și pătrunzători, cu o barbă care a început să albească pe ici pe colo. L-am recunoscut imediat după fotografiile din voluminosul dosar cu datele despre viziunea sa asupra acestei montări pe care mi l-a trimis la Paris cu cîteva luni în urmă. Era Mihai Vasile, regizorul și directorul Teatrului Equinox.

Era pentru a nu știu cîta oară cînd mi se întîmpla să văd un chip într-o fotografie, iar atunci cînd chiar mă întîlneam față în față cu omul acela să nu mai pot așeza imaginea fotografică peste chipul real. Îl priveam pe acest tînăr artist, pe care aveam sentimentul că-l știu dintotdeauna, cu un ochi cercetător dar n-am avut timp prea mult să fac lucrul ăsta, pentru că ne-a prins curtenitor de brațe și, astfel, am traversat imensa sală cu coloane albe după care am pătruns în sala teatrului. M-am simțit ușor nesigur după ce am auzit ușa închizîndu-se în urma noastră. Sala era cu-fundată într-o lumină slabă, ca o ceață. Pe scena din fața noastră cîteva reflectoare luminau discret un decor prin care se puteau zări siluete hieratice mișcîndu-se ca într-un vis, însoțite de un fin zgomot de voci. Semiîntunericul dar și senzația unei neașteptate dezorientări în spațiu m-au făcut să mă opresc pe la mijlocul sălii. L-am rugat pe tînărul

regizor să mă lase să mă obișnuiesc puțin cu locul, iar el s-a scuzat că nu a aprins candelabrele sălii, numai că eu și, aproape în același timp, Elena l-am rugat în șoaptă să nu facă lucrul ăsta...

Era atît de bine...

Mă simțeam, deodată, bine. Acel bine pe care ți-l dă sentimentul că ești înconjurat de ceva ce știi cu alte simțuri, un ceva care este, de fapt, o sală de teatru ca toate sălile de teatru din lumea asta.

Am pipăit cu mîna stîngă speteaza unui scaun, după care m-am așezat. Cred că Elena și Mihai au făcut același lucru pentru că nu am mai auzit nici un zgomot de pași în preajma mea. Priveam decorul și discreta mișcare a siluetelor. Nu-mi dădeam seama dacă am întrerupt o repetiție sau dacă sînt doar niște preparative obișnuite înainte de repetiție.

Da, acesta era decorul pe care-l desenase Mihai, și ale cărui schițe mi le-a trimis deunăzi... Trăiam parcă un vis. Am scris „Poarta Infernului”, imaginîndu-mi în fel și chip locul, personajele, lumina și întunericul. Dar acolo, era un univers care se desfăcea molatec și blînd în fața ochilor mei. Deodată s-au aprins reflectoarele pe cele două mari podiumuri din stînga și din dreapta scenei. Fusesem avertizat de documentele din dosarul regizoral că cele trei ore de spectacol se vor derula în spații care se vor modifica la vedere. Acum, pe semne că maestrul de lumini își făcea probele pentru că luminile se schimbau de la un spațiu la altul. Am întors capul în spatele meu. Elena mi-a atins ușor umărul. În lumina aceea difuză i-am zărit un zîmbet larg ca de copil la prima sa intrare într-o sală de teatru. Aș fi vrut să stau încă multă vreme acolo și să încep să-mi plasez personajele din dramă în meandrele acelei scenografii. Cu aceeași delicatețe, însă, Mihai ne-a invitat să traversăm sala, apoi decorul pentru a ajunge în biroul său din spatele scenei. Nu m-am putut abține, la trecerea prin scenă, să nu ating cu vîrfurile degetelor pînzele ca de păianjen care coborau din înălțimea scenei, iar cu privirea, obiectele așezate ici și colo de actorii care au dispărut deodată ca și cum ceea ce văzusem eu nu fuseseră decît doar niște himere...

*Fragment din cartea „Călător în Țara Equinoctiului”
de Roland Mênard

Luni, 30 MARTIE 2015
Ora 18. Sala de spectacole

LECTȚIA DESPRE CĂRȚI

Lansarea volumului

FOC CĂZUT DIN STELE de Gheorghe ENE

Editura Mythos, Ploiești, 2015

Prezintă

Dragoș GRIGORESCU
Mihai VASILE

Gheorghe Ene

Foc căzut din stele

*Pe cărările dorului
sau
100 de ani de veșnicie*

Cartea de față este una neobișnuită. Ea coboară din veșnicia satului și își face un „acasă” din sufletul nostru. De aceea, citind-o, ne vom simți vecini cu absolutul. Vom pipăi, fără a prinde de veste, inefabilul. Și totuși, despre o carte de poezie este vorba pînă la urmă. De ce este ea una extraordinară? Pentru că un autor, ca o minune, un țăran cu patru clase, scrie în cîteva pagini de o stranie simplitate o veritabilă monografie a dorului românesc. Poate pentru prima dată un autor al secolului XX poartă un dialog cu autorii anonimi și imemoriali ai Mioriței.

Cartea aceasta este ea însăși căzută din stele. În cuvinte înlănțuite muzical ni se înfățișează un manual al dorului, al acestui atît de românesc sentiment al dorului. De-a lungul cîtorva zeci de poeme asistăm la o analitică a dorului. Maniera directă de exprimare, metafora abruptă, de o relevanță percutantă ne aruncă în miezul dramatic al vieții. Versurile acestea sînt scrise în limba eternă a sufletului și ne dezleagă limba dialogului interior. La capătul călătoriei prin viață, ceea ce ne rămîne este sentimentul dorului ca matură sinteză metafizică. Dorul este morala vieții, ne învață această carte.

Întruparea spiritului în lume este rară, discretă, purtînd adeseori marca genialității. Pesemne că așa stau lucrurile și cu *Foc căzut din stele*, de vreme ce prin cîntecele așezate în strofe înțelegem, vorba lui Petre Țuțea, că țăranul român

stă de vorbă cu absolutul. De data aceasta nu în biserică, ci într-o carte. Așa cade versul din cer. În această alchimie versificată a dorului regăsim deopotrivă veșnicia lui Blaga, disperarea ciorani-ană sau dorul dureros de dulce al lui Eminescu.

Povestea acestor poeme are și un autor. Acest prooroc al dorului se numește **Gheorghe Ene**. Se naște în urmă cu o sută de ani, adică în anul 1915, în satul Vadu Părului, comuna Albești Paleologu din județul Prahova. Din anul 1981 este membru al Cenaclului poezilor-țărani „Glasul izvoarelor” din cadrul Centrului Județean de Îndrumare a Creației Populare și a Mișcării Artistice de Masă (actualul Centru Județean de Cultură) Prahova.

În anul 1985 Gheorghe Ene obține Premiul Uniunii Scriitorilor din România la cea de a patra ediție a Consfătuirii naționale a cercurilor și cenaclurilor literare, secțiunea „poeți-țărani”. Premiul a constat în monumentală „Istorie a literaturii române de la origini pînă în prezent” a lui George Călinescu, proaspăt apărută la Editura Minerva (ediția a II-a).

Este remarcabil cum, pe un fond istoric strivit de ideologia comunistă, care confiscase ideea de țăran, tîrîndu-l în mod cinic la temeliea noii orînduirii sociale, poetul Gheorghe Ene reușește să rămînă țăran, acel țăran român etern, iar în poezia lui să nu răzbată, nici măcar ca aluzie, vreo impuritate impusă de politica vremii. Va fi avut probabil orgoliul sănătos de țăran din sat, nu de oraș, păstrîndu-și cumînțenia pămîntului din care provenea.

Dragoș Grigorescu

Această carte reunește creații ale poetului-țăran Gheorghe Ene, provenite din mai multe surse.

Prima dintre ele este cartea „Frate Peline” apărută în anul 1995 la Editura Universal Cartofil din Ploiești, sub îngrijirea poetului Nicolae Stanciu.

Alte surse sînt arhiva Centrului Județean de Cultură și cea personală.

Poetul Gheorghe Ene a fost una dintre

figurile cele mai importante ale Cenaclului „Glasul izvoarelor” de pe lîngă instituția noastră, creațiile sale poetice fiind apreciate de foarte mulți intelectuali ai anilor optzeci din secolul trecut. Poate cea mai răsunătoare apreciere este aceea în care președintele Uniunii Scriitorilor din România de la acea vreme, dramaturgul Dumitru Radu Popescu, i-a înmînat Premiul I la reuniunea literară națională de la Focșani, din anul 1985, rostind emoționat un discurs la adresa lui Gheorghe Ene și a creației sale, în aplauzele numeroasei asistențe, după ce acesta, la rugămintea lui D. R. Popescu a citit cîteva din creațiile sale din caietele de care bătrînul poet nu se despărțea niciodată. Unele dintre acestea se regăsesc în selecția din această carte.

Mihai Vasile

**Spectacolul-lectură
RAPSODUL
GHEORGHE ENE –
OMUL PE CARE
NICHITA STĂNESCU
L-AR FI SĂRUTAT
PE INIMĂ**

susținut de Mihai VASILE

Foc căzut din stele

Pe cărarea de la moară
dorurile tot coboară,
eu mă uit în urma lor
să văd care-i mai ușor.

Dar dorurile toate-s grele.

Numai dorul mîndrei mele
este foc căzut din stele
pe capul inimii mele.
Mă arde-n amiaza mare
ca un muc de lumînare.
Strig la mîndra să mi-l stingă,
mîndra-ncepe iar să rîdă:
– Te lauzi că ești fecior
și te temi de-un pic de dor,
te lauzi că ești voinic
și ți-e teamă de-un nimic!

Eu mă duc și tu rămîi

Pe la noi, pe lîngă sat,
curge Cricovul Sărat,
cînd mai mic și cînd mai mare,
se duce încet la vale.
Curge peste pietricele
ducînd dorurile mele,
dorurile din pruncie
din dulcea copilărie.

Acum am îmbătrînit,
tîmplele mi s-au albit
și ca mîine am să mor.
Tot cu-o moarte sînt dator.

Pîrîiaș, apă sărată,
tu în lume-ai altă soartă,
că deloc nu-mbătrînești
numai vadul ți-adîncești.

Eu mă duc și tu rămîi
udînd maluri și cîmpii,
apa ta, ca un covor,
strînge dorul tuturor
și-l îngroapă-n fundul mării –
acolo-i Casa uitării.

Marti, 31 MARTIE 2015
Ora 18. Sala de spectacole

O VIZIUNE A SENTIMENTELOR

Colaj teatral din creația poetului
Nichita STĂNESCU

Interpretează studenții clasei de actorie
a Școlii de Arte Ploiești:

Alexandra SPĂTĂRELU

Edward STĂNESCU

Diana LICU, Adriana STOICA,

Andreea BARBU, Ana PASCU,

Diana COSTĂCHESCU,

Iustin MATEI, Vlad DIMULESCU

Scenariul și regia
Mihai VASILE

AMINTIRI NU ARE DECÎT CLIPA DE-ACUM

de Nichita STĂNESCU

Interpretează actorii Centrului Dramatic MYTHOS:

Suzana MARIN, Ion STRECHE, Emilia DAN VASILE,
Mihaela GAFTOI, Alin GEORGESCU, Alexandra SPĂTĂRELU,
Edward STĂNESCU

Scenariul și regia
Mihai VASILE

NICHITA

Tu,
nași suntă de stea oarbă.
După peris, tóceră mîimă

Miercuri, 1 APRILIE 2015
Ora 18. Sala de spectacole

Închiderea Universității Libere **Nichita Stănescu**

ediția a X-a

expoziții

recitaluri

proiecții video

rezultate ale activităților

în atelierelor de creație

Limba română este
maica mea.
Ea m-a trimis la școli
și la armată.
De câte ori îi scriu,
scriu :
„Al vostru, care
vă dorește sănătate
și care este sănătos!”

Nu trăim decît
o singură dată
și numai
o singură viață.
A avea un ideal
înseamnă a avea
oglină.
Într-un ideal te speli
ca într-o apă curată,
Într-o oglindă îți speli
chipul obosit,
potrivindu-ți-l
pînă cînd
te accepți să fii.

Aici
se aflase
austerii

Camelia Profirescu
Cioburi colorate

ISSN 2360-0012
ISSN L 2360-0012